

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci
žalobce:

Q. CH.

zastoupen JUDr. Marií Ludvovou, advokátkou
se sídlem Ostrava, Dr. Šmerala 1181/6

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, čj. OAM-776/ZA-ZA14-P15-2015, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, čj. OAM-776/ZA-ZA14-P15-2015, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10.200 Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Marie Ludvové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 22. 3. 2018 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení objasnil, že tvrzenými důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že je v Číně potlačována náboženská svoboda a jako křesťanovi mu není umožněno vyznávat víru.
3. Na základě výpovědí žalobce a shromážděných informací o dodržování lidských práv a svobod v zemi původu žalobce učinil žalovaný závěr, že nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť takové důvody v průběhu řízení ani neuváděl. Dle žalovaného nebyl žalobce v zemi původu vystaven pronásledování z důvodu příslušnosti k náboženské skupině ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, neshledal tedy u něho odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a proto mu neudělil mezinárodní ochranu ani podle tohoto ustanovení. Žalovaný dále uvedl, že nezjistil skutečnosti nasvědčující, že se u žalobce jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neudělil mu proto ani azyl z humanitárních důvodů ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Stejně tak mu neudělil doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, neboť neshledal důvody, pro které by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

4. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu výroku včas podanou žalobou, a to pro porušení jeho práv v řízení o udělení mezinárodní ochrany a pro nezákonnost vydaného rozhodnutí.
5. První okruh námitek žalobce se týkal porušení jejích práv v řízení. To spatřuje především v překročení maximálně stanovené délky řízení, což nezůstalo bez následků vyplývajících z nebezpečí návratu do vlasti po tak dlouhé době pobytu mimo turistické vízum. Dále byla porušena povinnost správního orgánu podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. K některým důkazům předloženým žalobcem nebylo přihlédnuto, ani nebyl proveden překlad těchto dokumentů, naopak v některých případech správní orgán vycházel z tvrzení, která neměla oporu v provedených důkazech (např. tvrzení o organizovanosti příchodu čínských žadatelů o azyl). Za nepodložené označil rovněž tvrzení o ekonomických motivech jeho emigrace, když zde pracuje za minimální mzdu, aby nebyl závislý na dávkách od státu. K tomu poznamenal, že Čínu není možno označit jako zemi, kde její obyvatelé trpí chudobou, ani žalobce chudobou netrpěl, až v důsledku potíží v zemi byl donucen ukončit vysokoškolské studium a nastoupit do zaměstnání na pomocné práce. Z ekonomického hlediska by si cestou do země, jejíž jazyk nezná, nemá zde žádné rodinné ani jiné vazby a nemohl by očekávat, že bude vykonávat kvalifikovanou či dobře placenou práci, příliš nepolepšil. Neprovedení potřebných důkazů spatřuje žalobce také v tom, že správní orgán nezařadil do podkladů pro rozhodnutí roční zprávy o ochraně lidských práv za rok 2016 a 2017. Upozornil na to, že žalovaný nevyužil jako podklad pro rozhodnutí zprávu MZV čj. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu při návratu do Číny pro její zastaralost, avšak sám pro své rozhodnutí využívá zprávy pro rok 2015, tedy stejně staré nebo i starší informace. V tomto případě přitom správní orgán zcela vypustil jediný navrhovaný důkaz takového typu, avšak sám si pak jakékoli (např. aktualizované) sdělení Ministerstva zahraničních věcí nevyžádal. Další porušení práv

spatřuje žalobce v nedoručení rozhodnutí v mateřském jazyce, čímž bylo dle jeho názoru porušeno jeho právo používat podle § 22 zákona o azylu v azylovém řízení svůj mateřský jazyk, příp. jazyk, který si zvolí. Při předání rozhodnutí mu byl tlumočen obsah rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí celé. Tím bylo porušeno také jeho právo na spravedlivý proces a účinnou možnost obrany, neboť neměl možnost se s napadeným rozhodnutím řádně seznámit za účelem efektivního využití opravných prostředků. Jde i o porušení čl. 13 EÚLP.

6. Další okruh námitek žalobce směřoval proti samotnému neudělení mezinárodní ochrany. S poukazem na znění ustanovení § 12 zákona o azylu je dle názoru žalobce v jeho případě naplněna již podmínka uvedená pod písm. a), tedy pronásledování za uplatňování politických práv a svobod uvedených v hlavě druhé, oddílu druhém Listiny základních práv a svobod. Jestliže žalovaný splnění této podmínky u něho neshledal, stačí prokázat odůvodněný strach z pronásledování, i kdyby nebyl v Číně vystaven přímému mučení, ponižujícímu zacházení nebo věznění. Žalobce připomněl svůj azylový příběh a konkrétní potíže, které měl v zemi původu. Vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, který uvedl, že „pouze využil znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přestože on sám ve skutečnosti ve své vlasti zadržen nikdy nebyl“. Žalobce k tomu uvedl, že hovořil pouze o své matce a některých příslušnících jejich náboženské obce, které osobně znal. Nejde u něj tedy o obecné znalosti o problematice příslušníků některých náboženských menšin, nýbrž o vlastní zkušenost a konkrétní poznatky od členů jeho komunity. Žalobce má za to, že obavy jsou tím oprávněnější, čím blíže se pronásledování členů stejné skupiny (politické, náboženské) děje. Tedy pokud jsou zatýkáni členové stejné církve v téže provincii, městě, čtvrti, či dokonce členové církve, se kterými se žalobce osobně zná, pak musí být zřejmé, že i žalobci zatčení hrozí a nestalo se tak pouze díky větší opatrnosti či štěstí. Důvodnou obavu však takové jednání ze strany státních orgánů logicky zakládá. Navíc pro získání mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu není zapotřebí naplnit podmínku skutečného osobního pronásledování, ale pouze důvodnou obavu. V důkazních materiálech k Čínské lidové republice je zcela jednoznačně uvedeno, že členové domácích nepovolených církví jsou pro svou víru pronásledováni, soustavně rušeni raziemi v místech setkání, zadržováni, ponižujícím způsobem vyslýcháni, následně v mnoha případech trestně stíháni a trestáni odnětím svobody, dále jsou mučeni a v některých případech beze stopy mizí. Členům těchto církví je zabavován náboženský materiál, knihy i peníze, a to bez opory v zákoně. Žalobce namítl, že Informace MV ČR v podkladech pro rozhodnutí o Právě církvi Ježíšově, k níž se žalobce hlásí, nejsou zcela objektivní a bagatelizují nebezpečí spojené s vyznáváním a hlásáním této víry. Ve zprávě se uvádí, že církev může působit v Číně relativně bez omezení v závislosti na provincii buď v oficiálních státních protestantských strukturách, nebo zcela nezávisle na státních strukturách, podle bodu 4 této zprávy v některých částech Číny tato církev zcela splýnula s oficiálními protestantskými strukturami. Tato informace je však v rozporu s dalšími zprávami o tom, že šíření víry na veřejnosti nebo scházení se v nezaregistrovaných objektech pro konání náboženské víry není dovoleno. Pokud se chce církev zaregistrovat jako protestantská církev, je jí předepsáno, čemu má věřit a její věrouka má směřovat k podpoře socialismu v Číně. Na vysokých školách platí přísný zákaz získávat pro víru studenty, studenti jsou povinni uvádět své náboženské přesvědčení a jsou přesvědčováni, aby se zřekli víry, nebo zanechali studia, jako tomu

bylo v případě žalobce. Podle výroční zprávy China Aid za rok 2015 založené ve spisu úřady v roce 2015 pokračovaly v realizaci plánu zahájeného v roce 2011 na důkladné prověření a následné vyhlazení domácích církví do 10 let, jejich postavení mimo zákon, vyvíjení nátlaku, aby se staly církvemi trojí samostatnosti. V srpnu 2015 byla novelou trestního zákona zvýšena horní hranice trestu odnětí svobody podle § 300 za „užívání kultu pro narušování provádění práva“ z 15 let na doživotí (zpráva Freedom House z 27. 1. 2016, str. 6).

7. Žalobce dále uvedl, že Příručka k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR z oblasti mezinárodní ochrany v bodě 72 uvádějí, že pronásledování z „důvodů náboženství“ může nabývat různých forem, např. zákazu příslušnosti k náboženské komunitě, soukromého či veřejného provádění bohoslužeb, náboženské výuky, nebo se může jednat o závažná diskriminační opatření uvalovaná z důvodů vyznání náboženství nebo příslušnosti k určité náboženské skupině. Právě s těmito formami pronásledování se setkal, ať již osobně, či zprostředkovaně (zadržováním a zatýkáním dalších členů jeho církve, policejním pronásledováním jeho matky, znemožněním studia na vysoké škole, výhrůžkami oznámením na policii ze strany funkcionářů školy a vlastního otce, nemožností získat kvalifikovanou práci, štvavou vládní kampaní proti křesťanům). Žalobce uvedl, že z informací o zemi původu vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny, že vnitřní přesídlení obecně není snadné, nadto je stěhování samo o sobě podezřelé a vzbuzující zvýšený zájem úřadů. Vnitřní přesídlení by tak z hlediska ochrany před pronásledováním nebylo efektivním řešením situace žalobce a ochrana v žádné další části Číny nesplňuje minimální standard ochrany lidských práv. Skutečnost, že vnitřní přesídlení v rámci Číny není možné, je známa žalovanému i z úřední činnosti, neboť v rámci dalších řízení vedených žalovaným byl čínským křesťanům ve skutkové i časově obdobných věcech azyl udělen. K tomu žalobce navrhl jako důkaz tato rozhodnutí vydaná žalovaným (specifikoval je), protože z nich vyplývá, že správní orgán má za prokázané, že vnitřní přesídlení čínských křesťanů v rámci Číny není možné.
8. Žalobce je toho názoru, že pokud mu nebyla mezinárodní ochrana udělena (azyl), je zřejmé, že žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu a je rovněž v rozporu s provedeným dokazováním. Je zde tedy dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je rovněž zřejmé, že napadené rozhodnutí trpí nedostatkem důvodů rozhodnutí, a je dán proto důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí i dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
9. Pokud jde o udělení humanitárního azylu, žalobce obecně souhlasil s tvrzením žalovaného, že se tento typ azylu se využije, kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit, není mu však zřejmé, proč se žalovanému jeví jako humánní vystavení žalobce důvodnému riziku zatčení, mučení nebo i zmizení ihned po příletu na území Číny.
10. Dále žalobce z právní opatrnosti tvrdí, že v případě neudělení azylu bylo v jeho případě na místě udělit *ex lege* doplňkovou ochranu. Správní orgán se zde rovněž dopustil pochybení, když za stavu absence důkazů vytvořil nesprávný závěr o neodůvodněnosti žádosti žalobce, neprovedl tzv. test reálného rizika a jen odkázal na blíže neurčenou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Neudělením doplňkové ochrany tak žalovaný porušil § 14a odst. 1 zákona o azylu a současně zasáhl do práv žalobce chráněných čl. 33 odst. 1 Ženevské

úmluvy; čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení a trestání; čl. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

11. Žalobce má zato, že jeho obava z návratu do Číny je oprávněná, to zdůvodňoval mimo jiné medializací pobytu čínských křesťanů na území České republiky a rovněž informacemi v čínských médiích. O příběhu desítek čínských křesťanů ve svém článku informoval například článek *Sixty Chinese Christians Apply for Political Asylum in Czech Republic*, publikovaný na internetu zpravodajským webem HUFFPOST, nebo CHRISTIAN DAILY článkem ze dne 23. srpna 2016, v němž se výslovně uvádí, že čínská vláda vyslala úředníky z velvyslanectví v Praze, aby prošetřila situaci mezi čínskými žadateli o azyl v České republice. Dokument obsahuje i pokyny stranického výboru města Raoliang ze dne 29. 11. 2016 pro zvláštní skupinu k vyšetřování aktivit členů Falun Gong, Církve Všemohoucího Boha i dalších kultů. Také tento dokument vyvrací tvrzení žalovaného, že čínská vláda nemá zájem o vrácení žadatele o azyl a že nejsou po návratu v ohrožení. V daném případě jsou tedy zjevné důvodné obavy, že v případě návratu do Číny hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy, tedy mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání.
12. K vycestování ze země žalobce uvedl, že cestovní pas si vyřizoval ve svém rodném městě, kde o něm jen málo lidí vědělo, že je věřící. K uvedení nepravdivých informací pro potřeby udělení turistického víza i nepravdivých důvodů pro příjezd do ČR uvedl, že za situace, kdy byl nucen použít vytvořené dokumenty k opuštění Číny, nelze tvrdit, že tyto dokumenty získal bez jakýchkoli problémů či překážek, jak uvádí správní orgán. O nepravdivosti údajů v turistickém vízu žalobce správní orgán řádně sám informoval, když předložila svou žádost o azyl a vízum, kde byly uvedeny odlišné informace. Podotkl, že pronásledování křesťanů v Čínské lidové republice nemusí být nutně zcela centralizováno.
13. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
14. Následně žalobce předložil soudu na podporu své žalobní argumentace jako důkaz zprávu Veřejné ochránkyně práv ze dne 31. 10. 2018 včetně její přílohy a uvedl, že zdůvodnění žaloby doplňuje poukazem na vady rozhodnutí uvedené v této zprávě, hlavní z nich rovněž zmínila.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a replika žalobce

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce a shromážděné informace o zemi původu, které považuje za zcela dostatečné. Má zato, že zjistil skutečný stav věci, že případ posuzoval ve všech souvislostech, že se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a že si opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
16. K žalobní námitce ohledně neudělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobce v řízení neuváděl, že by byl ve své vlasti nějakým způsobem politicky aktivní, že by byl členem nějaké politické strany či organizace, nebo

že by vyznával nějaké politické přesvědčení. K tvrzení žalobce, že byl ve vlasti pronásledován za uplatňování „politických práv a svobod“, žalovaný uvedl, že žalobce tato práva ve vztahu k tvrzenému vyznávání víry v rámci neveřejných utajovaných domácích církevních sezení o několika málo osobách, značně přeceňuje. Dle názoru žalovaného žalobce prostřednictvím své činnosti nezastával žádné politické názory a už vůbec je veřejně nehlásal. Navíc svou víru šířil pouze vůči lidem, které znal, tj. mezi svou rodinou, přáteli a známými. Zdůraznil, že ač byl žalobce dle svého sdělení příslušníkem uvedené církve a svou víru po dobu několika let ve vlasti vyznával, nebyl ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek rozhodně nijak dlouhodobě pronásledován ve smyslu zákona o azylu, tj. nebyla závažným způsobem porušena jeho základní lidská práva. Žalobce sám vypověděl, že v souvislosti se svou vírou nebyl nikdy nadržen policií, nebyl trestně stíhán, neměl žádné soudní řízení a neměl ani jiné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami ve své vlasti.

17. Žalovaný konstatoval, že po pečlivém posouzení případu žalobce neshledal, že v tvrzeních, které předestřel v průběhu správního řízení, bylo možno spatřovat pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Pokud jde o konkrétní potíže, které žalobce uvedl a které měly směřovat vůči jeho osobě, nelze je dle žalovaného považovat za potíže takového charakteru, intenzity a respektive též opakovanosti, aby je bylo možno mít za pronásledování ve smyslu zákona o azylu či aby mohly být považovány za pronásledování či jednání schopné vyvolat opodstatněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Připomněl, že azyl dle § 12 zákona o azylu je udělován toliko z výjimečných důvodů, které jsou uvedeny v zákoně o azylu taxativně. Vyslovil přesvědčení, že v napadeném rozhodnutí podrobně vysvětlil, co jej vedlo k závěru, že individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobce nebo jeho údajnou hrozbu v případě návratu do země původu u žalobce neshledal. Uvedl, že v obsáhlém odůvodnění poukázal na konkrétní souvislosti, o něž své závěry opírá, a v podrobnostech proto na napadené rozhodnutí odkázal, neboť jej považuje za velmi podrobně odůvodněné a netrpící nepřezkoumatelností.
18. K nesouhlasu žalobce se závěrem učiněným v napadeném rozhodnutí, že pouze využil znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přestože on sám ve skutečnosti ve své vlasti pronásledován nikdy nebyl, žalovaný poukázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16) a na rozsudek švýcarského Spolkového správního soudu ze dne 30. 9. 2016, v nichž bylo rozhodováno ve věci žalobkyně čínské státní příslušnosti hlásící se k domácí křesťanské Církvi všemohoucího Boha, přičemž tyto soudy zpochybnily možnost legálního vycestování žadatelky z Číny, pokud by byla čínskými orgány hledána. Žalovaný má za to, že uplatněné žalobní námitky a ani důkazy v žalobě navrhované nemohou jeho závěry zpochybnit. Pokud by byl žalobce ve své vlasti pronásledován, jak uváděl v průběhu správního řízení i nyní v žalobě, jistě by byl policií sledován jako nežádoucí či problémová osoba z náboženských důvodů a sotva by mohl ze země vycestovat legální cestou bez jakýchkoli problémů s vlastním pravým pasem obsahující biometrické údaje. Státní orgány v Číně měly dostatek času i prostředků k zadržení žalobce, pokud by o něj skutečně měly zájem. Žalovaný uzavřel, že po celkovém posouzení byl nucen konstatovat, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobce nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, jeho

žádost jako důvodnou neshledal. Problémy, kterým čelil, nedosahovaly dle jeho názoru intenzity pronásledování a nelze je označit za závažné porušení lidských práv. Žalobce nebyl vystaven jednání ani souběhu různých opatření svou povahou či opakováním dostatečně závažným, aby představoval vážné porušení základních lidských práv.

19. Žalovaný má zato, že své rozhodnutí řádně odůvodnil i ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu. Skutečnosti představující okolnosti hodné zvláštního zřetele v případě žalobce shledány nebyly. Připomněl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok.
20. Ve vztahu k posouzení důvodnosti žádosti z hlediska ustanovení § 14a zákona o azylu má žalovaný za to, že i v této části odůvodnění rozhodnutí v logickém sledu a srozumitelně reagoval na zjištěné skutečnosti. Doplnkovou ochranu žalobci neudělil, protože na základě individuálního posouzení případu neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Ze skutečností tvrzených v průběhu správního řízení žalobcem, a to ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu, nelze dle jeho názoru dospět k závěru, že by žalobce byl v případě návratu do vlasti vystaven riziku skutečného nebezpečí vážné újmy. V této souvislosti poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
21. Za irelevantní označil žalovaný žalobou navrhované důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami, neboť každá žádost o mezinárodní ochranu je vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, stejně tak tomu bylo i v případě žalobce. K námitce, že žalobci nebyla doručena čínská verze správního rozhodnutí, žalovaný poukázal na § 16 odst. 1 správního řádu a § 22 zákona o azylu s tím, že rozhodně nelze dovodit, že by rovněž spisový materiál ve věci žádosti o mezinárodní ochranu měl být veden v mateřském jazyce žadatele. K překročení maximální stanovené délce řízení žalovaný uvedl, že si je vědom toho, že od podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany do vydání žalobou napadeného rozhodnutí uplynuly téměř dva roky. K tomu poukázal na obsáhlou spisovou materii a obsáhlou odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž byl nucen vypořádat se značným kvantem materiálů dokládajících v průběhu správního řízení žalobcem a jeho právní zástupkyní. Dodal, že z komentářové literatury lze vyčíst, že není-li lhůta pro vydání rozhodnutí dodržena, neznamená to automaticky nárok na azyl nebo doplňkovou ochranu, ale bude se jednat o nečinnost správního orgánu s možností domáhat se nápravy.
22. Ve vyjádření k doplněným důkazním návrhům žalobce žalovaný uvedl, že si za účelem získání komplexního obrazu o situaci v zemi původu žalobce a pro posouzení situace dodržování lidských práv a svobod v Číně ve vztahu k jím deklarovaným problémům z důvodu vyznávání víry opatřil řadu objektivních, aktuálních a relevantních informací z různorodých zdrojů, z nichž i v rozhodnutí vycházel. Má za to, že z celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že nikterak nezpochybňuje obecnou problematiku situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně (či dokonce členů hnutí Falun Gong). Znovu však zdůraznil, že v rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se neposuzuje obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, kterou bez jakéhokoli vztahu k samotnému žalobci dokládají jím předložené důkazní materiály. Dle názoru žalovaného je zřejmé, že k udělení azylu žadateli o mezinárodní ochranu dle § 12 písm. a) zákona o azylu je vždy třeba též shledat individuální pronásledování osoby ve smyslu konkrétních ustanovení

zákonu o azylu. Materiál, který žalobce nově předložil k žalobě, nedokáže zpochybnit správnost závěrů žalovaného o neexistenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v jeho konkrétním případě. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2016, čj. 9 Azs 27/2016-37, z něhož vyplývá, že skutečnosti tvrzené žalobcem mohou být založeny pouze na důkazních prostředcích určité kvality, přičemž novinové články či internetové zpravodajství, které žalobce nyní předkládá soudu, tuto kvalitu dle názoru žalovaného nenaplnují.

23. Žalovaný uzavřel, že zprávy, z jejichž obsahu čerpal při rozhodování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, považuje za dostatečně důvěryhodné a pocházející z oficiálních zdrojů, přičemž žalobci se jejich důvěryhodnost nepodařilo nikterak zpochybnit
24. V replice na vyjádření žalovaného, žalobce zopakoval a dále rozvedl svoji argumentaci proti úvahám a závěrům žalovaného a současně přiložil jako důkaz další listiny. Za zásadní nedostatek v rozhodnutí žalovaného označil nesprávnost výkladu pojmu pronásledování, jehož naplněním je možné žadateli přiznat mezinárodní ochranu za současného splnění dalších podmínek. Připomněl, že z dokazování v rámci řízení o přiznání mezinárodní ochrany vyplynulo, Čínská lidová republika razantním způsobem pronásleduje křesťany na svém území, a to systematicky, oficiální i neoficiální cestou, a na celém svém území. K samotnému pojmu pronásledování s poukazem na relevantní literaturu žalobce uvedl, že pronásledování mělo být žalovaným hodnoceno na základě intenzity jednání pronásledovatelů a skutečné pronásledování je pak nutno hodnotit zejména na základě standardů obsažených v mezinárodních smlouvách podle tam uvedených kritérií. K otázce hrozícího nebezpečí v případě návratu do země původu, žalobce poukázal na fakt, že veškeré dostupné zdroje (také důkazy shromážděné žalovaným i žalobcem) hovoří o rozsáhlém, systematickém a soustavném pronásledování křesťanů na celém území Číny. Vzhledem k tomu, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se skutkovým zjištěním stavu v zemi původu žalobce zejména proto, že nezajistil potřebné překlady, ani posuzované materiály řádně neprozkoumal a nezvážil a dostatečně nezdůvodnil rozpor mezi důkazním materiálem a učiněným skutkovým zjištěním, je nutno shrnout a doplnit dostupné informace o pronásledování v Číně. Žalovaný se tak dopustil pochybení, když za stavu absence důkazů vytvořil nesprávný závěr o neodůvodněnosti žádosti žalobce. Neprovedl tzv. test reálného rizika a rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti. V rozhodnutí nebyla dostatečně prozkoumána možnost vnitřního přesídlení, nebyly konkretizovány oblasti, do nichž mohou žadatelé přesídlit, a zvaženy problémy spojené s přesídlením. Nebyla zkoumána přiměřená pravděpodobnost nežádoucích důsledků návratu do země původu ve vztahu k jednotlivým provinciím a k jednotlivým církvím. K nebezpečí vážné újmy v případě návratu a k možnosti udělení doplňkové ochrany žalobce uvedl, že je naprosto nesmyslné domnívat se, že by se při případném návratu do Číny nezaměřily zdejší orgány na rozpor mezi krátkodobým turistickým vízem, které bylo žalobci uděleno, a skutečností, že více než 3 roky pobýval v České republice. Žalobce nesouhlasil ani s argumentací žalovaného k otázce nedoručení čínské verze rozhodnutí a zopakoval a ještě dále podrobně rozvedl svoji argumentaci k nedodržení lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního

řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 s. ř. s., když dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

26. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 9. 9. 2015 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. V ní (a příloze k ní) uvedl, že se narodil v roce 1993, je čínské národnosti, křesťanského vyznání a je svobodný. Za důvod opuštění vlasti uvedl, že v Číně je velmi tvrdě potlačována náboženská svoboda. Je křesťan a čínská vláda křesťany nechce nechat vyznávat jejich víru. Jeho matka je dlouhou dobu křesťankou a byla kvůli tomu vyšetřována policií. Popsal bližší skutečnosti ohledně vyznání víry své matky a problémů s otcem, který věřící není. K víře jej přivedla v roce 2013 matka a on se pak také snažil šířit ve škole evangelium mezi spolužáky. Spolužáci jej však nahlásili a vedení školy mu dalo na výběr: 1) buď se zřekne víry a nebude nikde nic nahlášeno nebo 2) to bude ohlášeno a žalobce bude zatčen. Žalobce proto opustil školu. V listopadu 2014 jeden člověk v souvislosti s volbami do obecního zastupitelstva udal matku žalobce, že je věřící, ona se to dopředu dozvěděla a proto odešla z domova a ukryla se. Žalobci vzkázala, aby se také nevracel domů, že je to nebezpečné. Žalobce začal žít ve strachu z ohrožení, neboť byl rovněž zatčen jeden z jeho bratrů z jejich náboženské obce a byl odsouzen na 2 roky vězení. Představení jeho církve mu poradili, aby opustil stát. Žalobce chtěl, aby matka jela s ním, ona však nemá šanci vyřídit si pas, když na ni má policie zcela jistě zavedený svazek. Žalobce v dubnu o pas žádal, obdržel jej až v červenci a hned v srpnu vycestoval. Otec mu několikrát volal, že u nich několikrát byla policie, vyptávali se na matku a na to, zda je v rodině ještě nějaký další věřící.
27. Dne 7. 10. 2015, byl se žalobcem proveden pohovor. Při něm uvedl, že v Číně bydlel v provincii Henan, naposledy ve městě Zheng Zhou, rodiče bydleli ve stejné provincii v městě Nan Yang. Je členem křesťanské církve Zhen Ye Su, v překladu Skutečná víra v Boha (nebo také „Pravá církev Ježíšova“). Žalobce zopakoval svůj azylový příběh. Uvedl, že vyrůstal v městě NanYang v provincii Henan, a že věřícím se stal v roce 2013 pod vlivem matky. Poté začal navštěvovat domácí sbory Právě církve Ježíšovy. Podrobně vypovídal (včetně odpovědí na otázky) ohledně křesťanského života a církve, k níž se hlásí.
28. V doplňujícím pohovoru dne 27. 5. 2016 žalobce zopakoval některé již předtím správnímu orgánu sdělené informace, které dále rozvedl, a to o svém životě v Číně a o vyřízení dokumentů pro vycestování. K dotazu uvedl, že neměl v úmyslu cestovat do ČR za turistikou, jak je uvedeno v žádosti o udělení víza, s tím mu pomohl prostředník, který mu doporučil to napsat s tím, že je tak větší pravděpodobnost, že to vízum získá. S prostředníkem se viděl jednou, jinak komunikovali přes internet. Rovněž kontakt na něj získal přes internet.
29. Další doplňující pohovor proběhl dne 24. 11. 2016 a při něm žalobce znovu opakoval některé již předtím sdělené informace a odpovídal na otázky správního orgánu. Podrobně vypovídal o církvi, k níž se hlásí, a o jeho životě a působení v ní. Šířil evangelium mezi spolužáky a hlavně příbuzným spoluvěřícími a přepisoval texty na počítači. Od září 2011 do srpna 2015 žil ve městě Zheng Zhou, kde studoval. V říjnu 2013 se vedení školy dozvědělo, že je věřící. Do června 2014 byl asi třikrát na pohovoru, při němž byl představiteli školy přesvědčován, aby se zřekl víry. Při posledním pohovoru ho jedna z vedoucích školy zodpovědných za studenty jeho ročníku varovala, že buď se vzdá své

víry, nebo bude nahlášen policii. Po těchto pohovorech se v červnu 2014 rozhodl, že zanechá studia a opustil školu. Také jeho spolužák (věřící) byl donucen opustit studium. Poté, co matku žalobce po udání začala hledat policie, žalobce se o ni bál, a kdyby jí zatkli, velmi pravděpodobně by to mělo negativní důsledky i pro žalobce. Otcí žalobce bylo kvůli tomu vyhrožováno a sděleno, že pokud by matku zatkli, že ji buď pošlou do vězení, nebo bude muset rodina zaplatit velkou pokutu. Dodal, že pokud je v Číně někdo věřící, většinou bývá vyšetřována celá rodina.

30. Ve správním spise jsou kromě žalobcem předložených materiálů dále založeny listiny, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané, z března 2016, zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015, kapitola IV: prioritní země – Čína, ze dne 21. dubna 2016, Výroční zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015, ze dne 10. srpna 2016, Výroční zpráva China Aid Association 2015, Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, z března 2016, Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 – Čína, ze dne 24. února 2016, zpráva Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína, ze dne 27. ledna 2016, Výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 12. ledna 2017 a Informace OAMP – Práva církev Ježíšova, historie, věrouka a současné postavení, ze dne 23. 7. 2016.
31. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 30. 3. 2017. Poté žalobce zaslal písemná vyjádření k některým shromážděným materiálům.
32. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
33. Žalobce v žalobě namítal především to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, z důvodu opatrnosti pak tvrdí, že v případě neudělení azylu bylo na místě udělit alespoň doplňkovou ochranu. Dále pak namítá procesní vady a nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
34. Jak vyplývá z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu, mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Azyl dle ustanovení § 12 zákona o azylu

35. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
36. Pokud jde o důvody pronásledování podle § 12 písm. a) zákona o azylu, tj. pronásledování v důsledku uplatňování politických práv a svobod, žalobce i v tomto směru sice vznesl námitky, svou argumentaci však více zaměřil na písm. b) zmíněného

ustanovení (k tomu viz níže). Krajský soud souhlasí se žalovaným, že v případě žalobce nelze shledat důvody podřaditelné pod písm. a) uvedeného ustanovení, neboť v řízení nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by v zemi původu vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobce nebyl členem žádné politické strany či organizace a nemá žádné politické přesvědčení, neuváděl, že by se jakkoliv politicky či jinak veřejně angažoval. Z jeho výpovědi vyplynulo, že se se svými souvěrci scházel za účelem praktikování své víry a že jeho jednání neobsahovalo žádný politický aspekt. Nutno připomenout, že právo na náboženskou svobodu se považuje za základní občanské právo, nikoliv však specificky za právo politické. Soukromá setkání (shromáždění) spoluvěrců nelze považovat za projev shromažďovacího práva, ale jsou projevem praktikování víry. Jedná se tak o projev práva na vyznání, nikoliv o projev veřejně uplatňovaného shromažďovacího práva nebo sdružovacího práva ve smyslu čl. 19 a čl. 20 Listiny základních práv a svobod, ani o projev uplatňování svobody projevu a práva vyhledávat a šířit informace ve smyslu čl. 17 Listiny. V tomto směru krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v obdobné věci v rozsudku ze dne 22. 5. 2009, čj. 5 Azs 7/2009-98 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz): „... zdejší soud konstatuje, že pro naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu by musel být stěžovatel vystaven pronásledování 'za uplatňování politických práv a svobod'. Politická práva jsou zakotvena v druhém oddílu hlavy druhé Listiny základních práv a svobod. Mezi tato práva patří i právo shromažďovací (čl. 19 Listiny) a právo sdružovací (čl. 20 Listiny). Stěžovatel se však spolu se svými souvěrci nescházel za účelem realizace shromažďovacího či sdružovacího práva (stěžovatel ostatně sám na svou obranu uváděl, že odmítnutí registrace a scházení se s dalšími souvěrci nebylo namířeno proti státu Kazachstán ani proti jeho zřízení a jeho jednání neobsahuje politický či veřejný aspekt), nýbrž za účelem praktikování své víry. Politický aspekt tedy v projednávané věci chybí. Nelze sice vyloučit, že praktikování určité víry může za určitých okolností představovat zároveň (nepřímo) politický odpor vůči vládnoucímu uskupení. Tak tomu bylo právě v případě některých křesťanských náboženských skupin a některých aktivně praktikujících věřících v Československu před listopadem 1989, u nichž se jejich politická aktivita s praktikováním víry výrazně prolínala. Jak už bylo ale řečeno výše, v projednávané věci tato (byť nepřímá souvislost) chybí.“

37. Žalobce svou žalobní argumentaci pak soustředil zejména na odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu jeho náboženského vyznání.
38. Dle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu je přitom za pronásledování považováno „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
39. Za pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), je považováno jednání, které je svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze

odchýlit nebo souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a). Podle odst. 2 písm. a) stejného článku kvalifikační směrnice může být za pronásledování ve smyslu odstavce 1 považováno mimo jiné např. použití psychického nebo fyzického násilí, právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání, odeprání soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu.

40. Pojem náboženství zahrnuje zejména zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo příkázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením (čl. 10 odst. 1 písm. b/ kvalifikační směrnice).
41. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystaven pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, a neshledal proto, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu.
42. V odůvodnění svého závěru předně uvedl (strana 20 rozhodnutí), že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobce ohledně jeho příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině, či jeho tvrzení o životě v zemi původu a konkrétních potížích. Dále pak jmenoval některé okolnosti, které dle jeho názoru značně snižují věrohodnost žalobce ve vztahu k tvrzením stran skutečných důvodů jeho odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a podání žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu poukázal na skutečnost, že žalobce přicestoval do ČR v rámci organizované skupiny dalších spoluobčanů (souvěrců), že uvedl nepravdivé informace pro potřeby udělení turistického víza, o nichž však neinformoval ihned správní orgán ani cizineckou policii, že nebyl ochoten sdělit správnímu orgánu podrobnosti o konkrétních osobách, které mu zajistily vízum, že mu byl vydán bez problémů cestovní pas a bez problémů vycestoval ze země a že žalobce i ostatní jeho souvěrci v co nejkratší možné době našli zaměstnání, což dle žalovaného nasvědčuje spíše ekonomickým zájmům žalobce, než útěku před náboženskou perzekucí (strana 23 až 25 napadeného rozhodnutí).
43. Žalovaný současně nevyločil, že žalobce je příslušníkem Právě církve Ježíšovy, přičemž jeho výpovědi porovnal s Informací OAMP ze dne 23. 7. 2016 k této církvi. V návaznosti na to pak zrekapituloval situaci v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně na základě jím shromážděných zpráv. Uvedl, že podle informace Human Rights Watch ze dne 12. ledna 2017 omezuje vláda praktikování náboženství na pět oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznaných náboženských prostorách, vláda klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou, jako „kulty zla“. Dle zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína, ze dne 27. ledna 2016, je svoboda vyznání ze strany formálně ateistické Komunistické strany Číny přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, která řídí jejich činnost, dohlíží na duchovenstvo a upravuje teologii. Některé skupiny, včetně určitých buddhistických a křesťanských sekt, jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Neregistrované skupiny, včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací, působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se

poklidně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromáždění jiných domácích církví jsou naopak přepadána nebo vykazována ze svých shromaždišť. Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 - Čína, ze dne 24. února 2016, byla svoboda vyznání v Číně i nadále systematicky potlačována. Dle Zprávy o lidských právech a demokracii za rok 2015 vydané Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie, ze dne 21. dubna 2016, docházelo v Číně i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Výroční zpráva China Aid Association za rok 2015, z března 2016, uvádí, že všechna vládní ministerstva zesílila v roce 2015 potlačování takzvaných kultů a domácích církví; nejostřejší z těchto akcí byly zásahy proti křesťanství v provincii Če-ťiang, domácí církve byly přísně sledovány a donucovány k připojení se k oficiální církvi. Dle zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015, ze dne 10. srpna 2016, Ústava Číny stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální“ náboženské aktivity a nedefinuje pojem „normální“. Ve zprávě je rovněž uvedeno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestům odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním jejich náboženských praktik. Dle zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie - Čína: Křesťané, z března 2016, se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života, omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Žalovaný uzavřel, že členové náboženských menšin v Číně se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek.

44. Žalovaný tedy na základě jím shromážděných zpráv o situaci v zemi původu žalobce vzal za prokázané, že v Čínské lidové republice je svoboda náboženského vyznání do značné míry omezována a že zde existuje pronásledování z náboženských důvodů. V tomto lze se žalovaným zcela souhlasit.
45. Krajský soud však nemůže přisvědčit jeho odůvodnění neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je odůvodněno nedostatečně. Žalovaný uvedl, že neshledal důvodnost žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobce nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě jeho návratu do vlasti. Konstatoval, že ačkoliv byl žalobce příslušníkem uvedené církve a svou víru po dobu několika let ve své vlasti vyznával, nikdy nebyl ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek kontaktován, natož zadržen, či dokonce opakovaně zadržován či vězněn, a nebyl ve své vlasti během života ani v současnosti trestně stíhán a nestal se ani terčem jakéhokoli jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě. Z uvedeného pak žalovaný dovodil dílčí závěr, že „žalobce pouze využil znalosti o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přestože on sám ve skutečnosti ve své vlasti ohrožen nikdy nebyl“. Dle žalovaného nikdo žalobci objektivně nebránil v jeho víře, nedošlo u něho k žádnému ohrožení či porušení svobody jeho vyznání, ale ani k ohrožení jeho zdraví, života, osobní svobody či jiných jeho základních lidských práv.

46. Tento závěr žalovaného je však v rozporu s opakovaným tvrzením žalobce o tom, za jakých okolností probíhají jejich náboženská setkání (což korespondovalo s informacemi o zemi původu shromážděnými žalovaným), o policejním pronásledování jeho matky, o znemožnění studia žalobci na vysoké škole, když mu bylo vyhrožováno oznámením na policii vedením školy, o tom, že starší jejich společenství byl zatčen a odsouzen a další bratr z jejich společenství byl rovněž zatčen. Žalobce v zásadě konzistentní azylový příběh vyličil a nezůstal pouze u obecných tvrzení a znalostí o pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně, přičemž ve vyličení toho, co prožil v souvislosti s vyznáváním víry, se zásadnější nesrovnalosti nevyskytly (ani žalovaný na žádné z nich nepoukázal). Jakkoliv žalovaný konkrétní žalobcovy potíže nezpochybnil, vyhodnotil jím tvrzené události zcela izolovaně a bez náležitého objasnění svého postoje k tvrzeným souvislostem, tj. neobjasnil, jaké skutečnosti ho vedly k závěru, že není dána přiměřená pravděpodobnost dalšího pronásledování, jak tvrdil žalobce. K související otázce „snížené“ věrohodnosti žalobce, k níž žalovaný při svém hodnocení rovněž dospěl, viz níže.
47. S ohledem na výše citované ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice lze tak připustit, že žalobce mohl mít odůvodněné obavy z pronásledování pro příslušnost k tvrzené náboženské skupině, přičemž tato skutečnost nebyla v průběhu správního řízení ničím vyvrácena. K tomu krajský soud dodává, že zákon o azylu ani kvalifikační směrnice nevyžaduje, aby se žadatel o azyl opakovaně vystavoval fyzickému násilí a psychickému nátlaku pro vyznání své víry, aby následně mohl být úspěšný se svojí žádostí o mezinárodní ochranu.
48. Jak je již shora uvedeno, žalovaný při hodnocení odůvodněnosti strachu žalobce z pronásledování vycházel také ze závěru o snížené věrohodnosti žalobce. V tomto směru je však předně nutno žalovanému vytknout, že neuvedl jednoznačně a dostatečně srozumitelně, která konkrétní tvrzení považuje za nevěrohodná a která nikoliv, neboť konstatování, že určitá skutečnost „sníží věrohodnost žadatele i ve vztahu k jeho dalším tvrzením“ zcela srozumitelné není. Jestliže je věrohodnost nějaké osoby „snížená“, je obvykle zpochybněna celková věrohodnost takové osoby a je nutno jednoznačně konkretizovat, kterým jejím tvrzením pro věc podstatným správní orgán uvěřil, kterým nikoliv a proč. V projednávané věci opíral žalovaný závěr o snížené věrohodnosti žalobce o své úvahy ohledně „skutečných důvodů jeho odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a podání žádosti o mezinárodní ochranu“. K tomu krajský soud uvádí následující:
49. Pokud jde o úvahu o organizovaném příjezdu čínských žadatelů o azyl ve zhruba stejném období, je zřejmě pravděpodobné, že výjezd uváděné skupiny osob z Číny byl organizován. Žalobce zřejmě využil určité možnosti nabízené na internetu, k obstarání cesty do ČR současně více čínským občanům. Žalobce tyto skutečnosti žalovanému sdělil, vysvětlila i to, proč některé podklady pro udělení víza nejsou pravdivé. Z úřední činnosti je krajskému soudu známo, že závěr o organizovaném příjezdu žalovaný prezentuje i v odůvodnění dalších obdobných případů, avšak ze správního spisu nevyplynul jediný listinný důkaz na podporu takového tvrzení. I kdyby však tato organizovanost prokázána byla, rozhodně by nemohla být sama o sobě důvodem pro znevěrohodnění osoby žalobce a důvodem neudělení azylu či doplňkové ochrany. Pouze na základě uvedeného totiž nelze dovodit, že jedinou motivací žalobce k opuštění země původu byla motivace ekonomická, tj. nalezení práce v ČR, jak činí žalovaný. Pokud žalovaný měl za to, že uvedená okolnost hraje při hodnocení věrohodnosti žalobce

významnou roli, měl jím zmíněné indicie podrobit dalšímu prověřování a dokazování, což však neučinil.

50. Pokud jde o nepravdivé informace pro potřeby udělení turistického víza a skutečnost, že žalobce požádal o azyl až v Příjímacím středisku v Zastávce u Brna, což podle žalovaného rovněž snižuje věrohodnost k dalším tvrzením žalobce, včetně skutečných důvodů odchodu z vlasti, nutno připomenout, že ustálená judikatura v azylových věcech s předložením padělaných dokladů či uvedení nepravdivých údajů, které žadatel o azyl použije za účelem získání možnosti vstoupit na území příjímacího státu, nespojuje a priori nevěrohodnost žadatele a jeho azylového příběhu. V tomto ohledu je totiž třeba odlišovat nepravdivé údaje, které žadatel uvede ve vztahu k orgánům země původu či v zemi původu, aby překonal případné bariéry pro vycestování, a nepravdivé údaje, které uvede po svém příjezdu do příjímacího státu. V daném případě však šlo jednoznačně o údaje, které měly zvýšit šanci žalobce na získání víza a vycestování z Číny. Ani podání žádosti o mezinárodní ochranu s odstupem několika dnů nepovažuje krajský soud v daném případě za okolnost, která by měla mít takový vliv na hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti, jak činí žalovaný. Ostatně žalobce po svém příletu pobýval na území ČR zcela legálně na základě turistického víza. Pro žalobce pak nemuselo být jednoduché se po příjezdu do ČR zorientovat, proto krajský soud nepovažuje ani za podstatné, jakým způsobem se dopátral informací, kde se příjímací středisko nachází a jak se k němu dostat. Pokud žalovaný této skutečnosti důležitost přičítal, měl pak řádně vyhodnotit, zda žalobce s přihlédnutím k jeho znalostem a možnostem objektivně mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve a vyhodnotit i samotný význam těchto několika málo dnů.
51. Dle žalovaného nebyl žalobce rovněž ochoten sdělit bližší údaje o osobách, které mu pomohly se zařízením víza a které ho nasměrovaly do příjímacího střediska Zastávka. Z hlediska posouzení věrohodnosti žadatele o azyl však nelze ani tuto skutečnost hodnotit tak, jak činí žalovaný. Žadatel o mezinárodní ochranu má bezpochyby povinnost poskytnout v průběhu řízení nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace (srov. § 49a odst. 1 zákona o azylu). Navíc z protokolů o pohovorech se žalobcem nevyplývá, že by byl dotazován na údaje, o kterých by nebyl ochoten vypovídat. Vypovídal o tom, jakým způsobem si zařizoval vízum, že prostředníka kontaktoval přes internet, přičemž uvedl jméno této osoby, avšak nevěděl, zda je to její pravé jméno.
52. Rovněž úvahy žalovaného vztahující se k otázce vyřízení cestovního dokladu a bezproblémového vycestování žalobce ze země původu z letiště v Pekingu, které dle jeho názoru svědčí o nezájmu čínských orgánů o žalobce, považuje krajský soud za zcela povrchní. Posouzení této otázky totiž bezpochyby souvisí s tím, zda a jak jsou státní mocí v ČLR evidovány „problematické“ osoby (konkrétně příslušníci nepovolených či zakázaných církví) a zda jsou či nejsou v ČLR centrálně evidovány i ty osoby, které mají nějaký záznam o tom, že jsou věřící, nebo byly např. jen krátce zadrženy místními úřady a následně sledovány, kontrolovány či hledány místní policií. Aby mohl žalovaný učinit závěr, který učinil, měl ověřit, za jakých okolností jsou v jednotlivých provinciích takové osoby evidovány, kdy se dostávají do centrální evidence sledovaných osob, atd.
53. K tíži žalobce a jeho tvrzení pak nelze brát ani skutečnost, že v nejkratší možné době stanovené zákonem využil možnosti v ČR pracovat. To bez dalšího rozhodně nepotvrzuje, že do ČR přicestoval z ekonomických důvodů. Pokud pak žalovaný k tomu

argumentuje tím, že se tak zachovala většina ze souvěrců žalobce pobývajících v pobytovém středisku, což dle jeho názoru svědčí o tom, že přicestoval do ČR z jiných důvodů, než uvádí, ani tento závěr žalovaného není ničím důkazně podpořen. Samostatně současně uvedl, že „o důvodech a motivech třetích osob, které zorganizovaly výjezd této skupiny osob, lze pouze spekulovat“.

54. Argumentace žalovaného pro zdůvodnění snížené věrohodnosti žalobce tedy neobstojí, neboť nejde o takové důvody, na základě kterých by bylo možno uvedený závěr založit, některé pak nemají ani oporu ve spise. Žalovaný proto bude muset otázku věrohodnosti žalobce vyhodnotit znovu. V tomto směru není případné ani srovnání nyní projednávané věci s případem řešeným před ESLP v rozsudku Y. L. proti Švýcarsku, na který žalovaný ve vyjádření upozornil a který k vyjádření přiložil. Stěžovatelka v tam uvedené věci sice byla obdobně jako žalobce čínskou státní příslušnicí, která se hlásila k zakázané křesťanské církvi (šlo o Církev všemohoucího Boha) a které nebyl udělen azyl ve Švýcarsku. ESLP pak přisvědčil švýcarským orgánům ve vyhodnocení příběhu stěžovatelky jako zcela nevěrohodného s tím, že se pouze dozvěděla určité informace o zacházení čínských orgánů s čínskými křesťany od svých souvěrců a sama nejspíše vůbec nebyla členkou Církve všemohoucího Boha. O takovou situaci však v nyní projednávané věci nešlo, neboť žalovaný příslušnost žalobce k jím tvrzené náboženské křesťanské menšině a přiměřené znalosti o této církvi nezpochybnil.
55. Vyhodnocení otázky odůvodněného strachu z pronásledování (a to i v případě návratu do vlasti) závisí rovněž na posouzení otázky možnosti využití vnitřní ochrany v zemi původu, tedy možnosti vnitřního přesídlení. Dle bodu 27 kvalifikační směrnice platí vyvratitelná domněnka, že je-li původcem pronásledování nebo vážné újmy stát nebo státní subjekt, není účinná ochrana žadateli dostupná.
56. Žalovaný k obavě žalobce z pronásledování a zatčení uvedl, že mohl k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny. To zdůvodnil tím, po žalobce nikdy nepřišel do osobního kontaktu s policií, nikdy nebyl trestně stíhán a po jeho osobě nebylo na celém území Číny evidentně vyhlášeno pátrání, neboť za účelem vyřízení víza cestoval do Pekingu a z letiště v Pekingu pak také odcestoval do ČR, aniž by se mu něco stalo. Žádná z použitých zpráv o situaci v zemi původu žalobce však neuvádí, že by v některé části ČLR k náboženskému pronásledování nedocházelo. Žalovaný tak při hodnocení možnosti vnitřního přesídlení vycházel z ničím nepodložené domněnky, že případné pronásledování žalobce by se odehrávalo pouze v provincii, kde žil, a proto že se mohla přestěhovat do jiné oblasti či provincie v rámci Číny. Napadené rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť odůvodnění otázky možného přesídlení v rámci Číny, kde by k pronásledování žalobce nedocházelo, je založeno pouze na nepodložených spekulacích, a nikoliv na pravděpodobnostním individuálním hodnocení vycházejícím z podkladových materiálů o zemi původu v kontextu azylového příběhu žalobce. V tomto ohledu nepochybně nelze pominout ani skutečnost, že žalobce by se vracel do vlasti s časovým odstupem dalece přesahujícím dobu platnosti jeho turistického víza.
57. Nutno konstatovat, že žalovaný svůj závěr o neexistenci odůvodněných obav žalobce z pronásledování odůvodnil de facto pouze zpochybněním některých tvrzení žalobce, aniž by je však konfrontoval s informacemi ze zpráv o zemi původu. Přitom i ze žalovaným shromážděných informací naopak vyplývá, že k pronásledování dochází na celém území Číny (např. Výroční zpráva China Aid Association za rok 2015,

Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, z března 2016, uvádí, že v roce 2015 KS Číny zesilovala pronásledování domácích církví na celém území Číny, že KS Číny pokračovala ve svých tvrdých zásadách proti neregistrovaným církvím, pronásledovala zejména domácí církve a křesťany, kteří byli jejich příslušníky, dále pak uvádí, že nejostřejší perzekuce byla uplatňována proti křesťanům na jihu, jihozápadě a severovýchodně Číny).

Doplňková ochrana dle ustanovení § 14a zákona o azylu

58. Dále žalobce v žalobě namítal, že v případě neudělení azylu splňuje rovněž podmínky pro udělení doplňkové ochrany.
59. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
60. Jestliže žalovaný rozhodl, že v případě žalobce nejsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, bylo jeho povinností vyhodnotit také podmínky pro případné udělení doplňkové ochrany. Ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany (strana 30 a násl. napadeného rozhodnutí) uvedl žalovaný v podstatě to, co uvedl ve vztahu k neudělení azylu. Odůvodnění této části rozhodnutí tak trpí jistou paušalizací, což by (stejně jako opakování identických pasáží v odůvodnění) sice a priori nemuselo mít nutně za následek nezákonnost rozhodnutí, ale v případě, že v důsledku takového postupu nejsou řádně posouzeny všechny rozhodné aspekty případu, vyvolává takový postup nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dle krajského soudu posoudil žalovaný otázku důvodných obav žalobce z nebezpečí vážné újmy nedostatečně a zcela povrchně.
61. Vzhledem k tomu, že i v kontextu doplňkové ochrany bylo potřeba zabývat se otázkou možnosti vnitřního přesídlení, tj. využití vnitřní ochrany v zemi původu, krajský soud v tomto směru odkazuje na své závěry uvedené již shora k této otázce u hodnocení podmínek pro azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť obdobně i zde jsou závěry žalovaného ohledně možnosti vnitřní ochrany nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nemající oporu ve správním spise i ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný svůj závěr neopřel o žádné konkrétní podklady.
62. Žalobce brojil i proti hodnocení jeho důvodných obav z návratu do ČLR. Lze souhlasit se žalobcem, že jestliže žalovaný neprovedl jako důkaz např. navrhovanou zprávu Ministerstva zahraničních věcí č. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, která hovoří o zatýkání i mizení osob navrátilivších se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny, sám však jakýkoliv jiný relevantní materiál podobného typu neobstaral, ani

nevyžádal (ani např. aktualizované sdělení Ministerstva zahraničních věcí). Žalovaný argumentoval, že považuje obavy žalobce ze zatčení v případě jeho návratu do Číny za čistě účelové (i při zohlednění toho, že by při jeho návratu uplynula delší doba od uděleného krátkodobého víza), protože z jím shromážděných informací nelze dovodit, že by byl po svém návratu do vlasti zadržen a postižen za podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR z náboženských důvodů. K tomu žalovaný poukázal na „neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vrací do Číny“. Pokud však žalovaný poukazuje na neexistenci důkazů o systematickém týrání, zadržování a špatného zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl, kteří se vrací do Číny, a vychází z toho, že důkazní břemeno prokázání této skutečnosti leží zcela na žalobci, krajský soud připomíná, že žalovaný byl povinen zcela konkrétními argumenty podloženými objektivními a aktuálními poznatky o situaci v zemi původu v daném případě vyloučit, že by v případě návratu žalobce do země původu mohlo dojít k jeho ohrožení z hlediska možného zatčení, mučení či jiného závažného jednání ze strany čínské státní moci, což však neučinil.

63. Žalovaný vyloučil obavy žalobce, že se čínské státní orgány dozvědí, že v ČR žádal o azyl, i ve vztahu k medializaci případu žádostí čínských křesťanů v ČR o azyl, k čemuž uvedl, že žadatelům o udělení mezinárodní ochrany je garantována ochrana osobních údajů především ve vztahu k zemi jejich původu a že jakékoliv sdělování informací o řízení žalobce ve vztahu k zemi původu je ze strany správního orgánu naprosto vyloučené. Přitom poukázal i na to, že to byli naopak zástupci žadatelů o azyl z Číny, resp. někteří žadatelé osobně, kteří komunikovali s médii o svém případě. Doplnil, že přestože se v českých médiích objevila zmíněná zpráva, případně další články k této kauze, nebyly v nich uvedeny žádné informace, na základě kterých by bylo možno identitu jednotlivých žadatelů zjistit. Dle žalovaného proto není důvod se domnívat, že by se jakékoliv čínské státní orgány dozvěděly o skutečnosti, že právě žalobce požádal v ČR o mezinárodní ochranu.
64. Krajský soud nikterak nepochybně dodržení mlčenlivosti žalovaného o žadatelích o mezinárodní ochranu v ČR, nicméně posouzení této otázky nestojí pouze na tom, že jestliže on sám neposkytl zemi původu žalobce žádné informace, že mu žádné nebezpečí v tomto směru nehrozí.
65. K této části odůvodnění krajského soudu proto nezbylo, než konstatovat, že k posouzení otázky bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky, si žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, což však bylo jeho povinností. Rovněž tato část odůvodnění je proto nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a nemající oporu ve správním spisu.
66. Pokud pak jde o namítané posouzení naplnění důvodu uvedeného v ustanovení § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tj. porušení mezinárodních závazků ČR v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu, toto ustanovení má ve vazbě k důvodu uvedenému v ustanovení § 14 odst. 2 písm. b) téhož zákona podpůrný charakter. Za situace, kdy je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné již ve vztahu k důvodu podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, není třeba se tímto dalším důvodem podrobněji zabývat.

Humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu

67. Nutno dodat, že žalobce vznesl námitku, byť v zásadě pouze obecného charakteru, i ve vztahu k neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. K tomu krajský soud

konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, např. lze odkázat na rozhodnutí čj. 2 Azs 36/2005-48. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takovému závěru přisvědčuje, přičemž neshledal překročení mezí správního uvážení. Lze připomenout, že za obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu se považuje např. zvlášť těžká nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55). Takové důvody v případě žalobce tvrzeny, ani shledány, nebyly.

68. K namítaným ryze procesním vadám podstatným pro další řízení krajský soud dále již pouze ve stručnosti uvádí následující.
69. Není vadou řízení, že žalovaný nezajistil překlad napadeného rozhodnutí do čínského jazyka. V souladu s ustanovením § 16 odst. 1 správního řádu jako obecné právní úpravy správního řízení v České republice, se ve správním řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Ustanovení § 22 zákona o azylu pak jako speciální právní úprava ve vztahu ke správnímu řádu pro řízení ve věci mezinárodní ochrany stanoví, že: „účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany má právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Písemnosti vyhotovené v cizím jazyce je účastník řízení povinen předkládat v originálním znění a současně v překladu do jazyka českého; to neplatí, jde-li o písemnost vyhotovenou v jazyce, v němž se vede řízení podle věty první, nebo pokud ministerstvo takový překlad nevyžaduje. Ministerstvo účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany poskytne bezplatně tlumočníka na úkony, ke kterým byl ministerstvem předvolán nebo vyzván. Účastník řízení je oprávněn přizvat si na své náklady tlumočníka podle své volby.“ Z uvedeného vyplývá, že žadateli o azyl se rozhodnutí správního orgánu vyhotovují v českém jazyce, neboť právní předpisy mu neukládají povinnost překládat svá rozhodnutí do jiného jazyka, žadateli o azyl je však bezplatně poskytován tlumočník.
70. Je třeba souhlasit se žalovaným, že z protokolu o předání rozhodnutí ze dne 7. 3. 2018 (č. l. 488 správního spisu) vyplývá, že žalobce byl řádně seznámen s obsahem rozhodnutí v jazyce čínském za přítomnosti tlumočnice, včetně poučení o jeho dalších právech a povinnostech, přičemž svým podpisem stvrdil, že rozhodnutí porozuměl. Pokud tedy žalobce neuplatnil žádné námitky proti způsobu a rozsahu tlumočení při převzetí rozhodnutí a svým podpisem potvrdil, že obsahu rozhodnutí včetně poučení rozumí, nelze následně úspěšně namítat, že se tak nestalo. Žalovaný se tedy ohledně oznámení napadeného rozhodnutí žádné vady řízení nedopustil a postupoval i v souladu se svou běžnou správní praxí. Lze dodat, že překlad rozhodnutí si může žadatel o azyl obstarat na vlastní náklad, příp. může trvat na přítomnosti svého tlumočníka.
71. Pokud jde o délku řízení před správním orgánem a nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí, v daném případě není mezi stranami sporu o tom, že žalovaný nevydal rozhodnutí o žádosti žalobce v zákonem stanovených lhůtách. Nedodržení zákonem

stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu však nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Uvedená lhůta je totiž lhůtou pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je případný postup nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1 a 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti účastník řízení. Této možnosti nicméně žalobce nevyužil.

72. Zcela nad rámec uvedeného krajský soud podotýká, že mu je i z úřední činnosti známo, že Veřejný ochránce práv provedl šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany příslušníkům Čínské lidové republiky hlásících se ke křesťanskému náboženskému vyznání. Krajský soud považuje za vhodné i zprávu Veřejného ochránce práv ze dne 31. října 2018, na kterou navazuje závěrečné stanovisko ze dne 21. června 2019, zohlednit při dalším posouzení věci, neboť obsahuje některé poznatky, které je dle názoru soudu možné pro posouzení věci žalobce využít.

V. Závěr a náklady řízení

73. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a vrátit věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
74. Bude na žalovaném, aby v novém rozhodnutí, pokud setrvá na svém závěru o neudělení azylu žalobci dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a téhož zákona, tento svůj závěr dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, a to včetně řádného posouzení a obstarání podkladů a informací k otázce bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země původu žalobce.
75. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátkou, jejíž odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ta učinila ve věci tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu, replika na vyjádření žalovaného) po 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 advokátního tarifu), k tomu má nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy činí odměna zástupkyně 10.200 Kč.
76. Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupkyně žalobce, neboť jde o advokátku (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 28. srpna 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně